

По Л. Спицина

Подвигът на Бари

Въ тишината на Сень-Бернарския манастиръ вече 40 години се подвизава въ трудъ и лишения отецъ Йосифъ. Въ неговата тѣсна килия има само два дървени стола и една маса. Дъсчена скамейка съ твърдъ дюшекъ му служи за легло. Отецъ Йосифъ нѣма никакви богатства: той отдавна се е обрекълъ на служба Богу...

Отъ всичкото свое скромно имущество, старецътъ най-много цени голѣмото Разпятие, което се намира въ жгъла на стаичката му, Библията, която той чете презъ цѣлия си монашески животъ, и най-много молитвеника си — който му е подаръкъ отъ любимата му майка. Отецъ Йосифъ го пази като зеницата на окото си и макаръ че книгата е стара, колкото господаря си, но златната ѝ подвързия свѣти като нова...

Зима. Голѣмъ празникъ. Тържественото богослужение бѣше къмъ края си. Стариятъ Йосифъ продължаваше да се моли и не виждаше, нито слушаше какво става наоколо му. Заглъхнаха последнитѣ звуци на органа, братята излѣзоха всички, само старецътъ Йосифъ още стоеше на колѣне предъ олтаря и се молѣше. Чакъ когато чу, че клисарьтъ ще затваря църквата, той се прекръсти, стана и се упъти къмъ килията си.

Безъ да запали огъня, отецъ Йосифъ седна на стола и се замисли. Презъ ума му мина цѣлиятъ